

En hel säsong åt skogen

Det borde i rubriken stå "en hel säsong i skogen", när man är veteranorienterare, men så blev inte första halvan av 2016 för mig. Kanske drabbades jag av hybris vid början av det nya året. Jag hade flitigt besökt mitt gym hela hösten, varit med på massor av veteran tävlingar i orientering (visserligen nästan alltid kommit sist, men ändå) och besökt stadens badhus flitigt. Stark och oövervinnerlig kände jag mig efter att ha tillfrisknat från min gallblåseoperation i november.

Därför klev jag efter nyår med tillförsikt på gåbandet på gymmet och drog upp det till högsta hastighet så att det smattrade om fötterna, när jag travade på av bara sjutton. Efter fullgjort gympass kunde jag knappt gå hem. Knäna strejkade!

Och denna knästrejk har fortsatt sedan dess. "Förkalkning i båda knäna samt slitet brosk. Normalt för din ålder", sa läkaren. "Värktabletter och knäövningar anbefalles". Sjukgymnasten knådade knälederna för att pressa ut vätska och gav mig övningar men tillade: "Orientering?!? Obanad terräng! Skojar du med mig?" Jag kom helt av mig – med allt. Inget var roligt längre (jo, att spela dragspel förstås). Istället för att göra det bästa av situationen blev jag mest sittande i hopp om att vakna en morgon och med ett skutt ta mig ur sängen utan den minsta värkekänning. Så hade det ju varit tidigare när jag drabbats av artroskänningar dvs en veckas vila och så full fart framåt. Ett nytt läge hade inträffat eller som man säger på orienteringsspråk: "Kontrollen satt inte där den förmodades vara placerad."

Det närmaste jag kom orienteringen var när hemmaklubben EOL två gånger var arrangörer av veteran tävlingarna och jag fick stå vid starten och hjälpa Ove Larsson få iväg alla löpare. Avundsjukt betraktade jag alla som tassade/traskade/klampade/rusade iväg mot startpunkten. Extra kul var dock att morsa på dem jag känner t ex "Fru Glitterleendet" dvs Gittan från Kjula: "Nä, nu får du komma tillbaks till sporten. Träna knäna, använd knäskydd och ta några värktabletter och kör igång!"

Och en augustisöndag hade vi i EOL "riktig" tävling, där jag fick stå i markan någonstans ute i Ärlaskogen. "Sotarn" (Leif Jansson) passerade: "Om du så inte orienterar, kan du väl ändå blogga!" Karl-Robert Moqvist strök leende förbi: "Nä nu får du göra come back. Vaddå ont i knäna? Det finns väl knappt någon veteranorienterare som inte är halt eller lytt, men inte upphör man med sporten för det!" Inspirerad bestämde jag mig att "det får bära eller brista. Nu ska jag tillbaks! både med blogg och orientering."

Så det här är mitt första comeback-inlägg. I nästa ska jag berätta om min återkomst i skogen. Likt Susanna Kallur (efter loppet i Rio) säger jag: "Resultatet blev en besvikelse. Men vilken glädje att få vara tillbaks på arenan igen!"

